

Poemas de Maria Cyranowicz

Rebeca Lema; Karolina Stępień

Maria Cyranowicz (Varsovia, 1974) é unha poeta e crítica literaria polaca, integrante da corrente literaria Neolingwizm (Neolingüismo), que propón o afastamento do texto poético clásico para reivindicar a importancia da poesía audiovisual. Estudou Filoloxía Polaca na Universidade de Varsovia, onde actualmente prepara a súa tese de doutoramento. Tamén traballa como editora da revista literaria *Wakat*, sobre a promoción das tendencias de vangarda na arte e literatura. Ten publicados diversos poemas e artigos en distintas revistas e xornais polacos coma *Studium*, *Czas Kultury*, *Fa-Art*, *Twórczość*, *Ha!art* ou *Teksty Drugie*. Ademais, é autora de cinco libros de poesía: *neutralizacje* (Frona, Varsovia, 1997), *i magii nacje* (Zielona Sowa, Cracovia, 2001), *piąty element to fikcja* (Staromiejski Dom Kultury, Varsovia, 2004), *psychodelicje* (Staromiejski Dom Kultury, Varsovia, 2006) e *denpresja* (Fundacja Modern Art Means Modern Artist Language MAMMAL, Varsovia, 2009), e coeditora das antoloxías *Gada !zabić?. Pa(n)tologia neolingwizmu*, xunto con Paweł Kozioł (Varsovia, 2005) e *Solistki. Antologia poezji kobiet* (1989-2009), xunto con Joanna Mueller e Justyna Radczyńska (Varsovia, 2009).

Also das Kind das Kind war

Kiedy dziecko było dzieckiem,
świat nie był całkiem niedobry.
Mleko smak miało metalu i dziecko
dmuchało zawzięcie do kubka.
Biały garb marszczył się pod kożuchem,
a w oczach kwitły ciemne plamki.
Kiedy dziecko było dzieckiem,
przeglądało się w tęczówkach łyżeczek
i wszystko stawało na głowie.
Dziecko jadło chleb z masłem lub płatki
[owsiane.
Codziennie dziecko układała
świat z kolorowych sześcianów, bardzo
[niestabilny.
Wtedy każdy palec mógł się okazać
[zawleczką,

Also das Kind das Kind war

Cando o neno era neno,
o mundo non era malo de todo.
O leite a metal sabía e o neno
sopráballe con cisma á cunca.
Unha gobia branca engurrábase baixo a tona
e nos ollos florecían manchas escuras.
Cando o neno era neno,
mirábase nos iris das culleriñas
e todo quedaba patas arriba.
O neno comía pan con manteiga ou cereais
[de avea.
Todos os días o neno encaixaba
o mundo con cubos de cores, moi
[inestable.
Daquela, calquera dedo podía converterse
[nunha cavilla,

każde mrugnięcie powieką *Đ* sygnałem
 [apokalipsy,
 kiedy dziecko było dzieckiem.
 Dziś, kiedy dziecko jest dzieckiem,
 umie już kontrolować zdziwienie czarnych
 [brwi.
 Udaje, że nie widzi, jak się z wrażenia
 otwierają okna. Nie dostrzega szaleństwa
 figlującego w prześwietlonych oczach. Patrzy,
 a na dole betonowe płyty. I czysto. Jak po
 [nikim.

**krótka kawa z niedługim papierosem
 (w stylu baro-ko-wym)**

W rytm wyrzucanych z kuchni: pierogi,
 [proszę! naleśniki!
 zamawiam małą kawę ze śmietanką
 [(kontrolowany
 przemarsz myśli trwa). Dobijając do burty
 białego stołu jak blat prosektorium, wylewam,
 bo przelewa mi się, odrobinę na spodek.
 Rozglądam się uważnie, czy ktoś nie
 [zauważył
 moich niezgrabnych podchodów, lecz
 [wszyscy śpią
 wtopieni w swoje filiżanki. Wiosłuję więc
 [łyżeczką
 przez brząz na samo dno, krótko mówiąc,
 nie mówiąc do nikogo nic. Po chwili przerwa:
 na kobietę nad miedzianą herbatą
 (unika mego wzroku, choć nie może)
 i papieros na przerwę, niedługi jak oddech.

calquera chiscadela de ollo, nun sinal da
 [apocalipse,
 cando o neno era neno.
 Hoxe, cando o neno é neno,
 xa sabe como manexar o asombro das cellas
 [negras.
 Fai coma quen que non ve, como abraiadas
 ábreñse as ventás. Non nota a tolemia
 brincadora nos ollos sobreexpostos. Mira
 e abaixo están as lousas de formigón. E
 [limpo. Coma despois de ninguén.

**un café curto cun breve cigarro
 (ao estilo bar-ro-co)**

Ao ritmo das lanzadas da cociña: empanadillas,
 [por favor! filloas!
 pido un café pequeno con leite (o desfile
 controlado de pensamentos segue). Arribando
 [ao babor
 dunha mesa branca coma unha padiola de
 [disección, verto
 –porque se me reverte– un chisco no prato.
 Miro ao redor con coidado, se ninguén se
 [decatou
 do meu torpe desatino, mais todos dormen
 fusionados coas súas cuncas. Remo entón coa
 [culleriña
 polo marrón cara ao mesmo fondo, en poucas
 [palabras,
 sen lle dicir palabra a ninguén. Tras un intre,
 [un descanso:
 para unha muller cun té cobreado
 (evita a miña mirada, malia que non pode)
 e un cigarro para o descanso, breve coma o
 [alento.